

Michael Scott

MÁG

Tajomstvá

NE SMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLATTELA

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 2: Mág

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MÁG

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMMELA

Michael Scott

COO
BOO

Copyright © 2008 by Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Patrick Frank, 2009, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0803-6

ISBN e-knihy 978-80-566-0919-4 (I. zverejnenie, 2019)

Venujem Courtney a Piersovi.

Hoc opus, hic labor est.

Zomieram.

Aj Perenelle zomiera.

Zaklínadlo, ktoré nás držalo pri živote celých šesťsto rokov, pomaly stráca silu a s každým dňom, ktorý ubehne, zostarneme o celý rok. Ak ho mám obnoviť, potrebujem Kódex, Knihu mága Abraháma. Bez nej nám ostáva iba necelý mesiac života.

Za mesiac sa však toho dá veľa stihnúť.

Dee a jeho páni z rodu Temných Starších väznia moju Perenelle, a keďže sa im podarilo dostať aj ku Knihe, vedia, že ani ona, ani ja už dlho nevydržíme.

Ani oni však ešte nemajú pokoj.

Zatiaľ sa im nepodarilo získať celú Knihu. Posledné dve strany máme ešte vždy my! A okrem toho už určite vedia, že Sophie a Josh Newmanovci sú dvojčatá zo starých spisov – dve deti so zlatou a striebornou aurou, brat a sestra, ktorí majú moc zachrániť svet... alebo ho zničiť. V dievčati sa už prebudil magický potenciál a začalo sa učiť základné magické disciplíny, no u chlapca sa to, bohužiaľ, zatiaľ nedarí.

Momentálne sme v Paríži, mojom rodnom meste, v ktorom som prvý raz objavil Kódex a podujal sa na dlhú a náročnú prácu preložiť ho. Nakoniec ma priviedol k odhaleniu existencie Starších rás a tajomstva nesmrteľnosti. Zbožňujem toto mesto. Skrýva mnoho tajomstiev a je domovom nejedného nesmrteľného človeka aj príslušníkov Starších. Musím tu nájsť spôsob, ako prebrať k životu Joshov potenciál a pokračovať vo vzdelávaní Sophie.

Musím.

Pre nich dvoch – a pre prežitie ľudstva.

*Z Denníka Nicholasa Flamela, Alchymistu
Zapísané v sobotu 2. júna v Paríži, meste mojej mladosti*

SOBOTA

2. júna

Prvá kapitola

*Ch*aritatívna dražba sa začala až neskoro po polnoci – po skončení slávnostného večera. Už boli takmer štyri hodiny ráno a pomaly sa blížila ku koncu. Digitálny displej za slávnym dražobníkom – hercom, ktorý dlhé roky hral Jamesa Bonda – ukazoval, že doposiaľ sa vybralo vyše milióna eur.

„Položka číslo dvestodesať: dvojica masiek japonského divadla *kabuki*.“

Preplnená miestnosť ožila. Divadelné masky vykladané rýdzim nefritom boli jedným z hlavných lákadiel aukcie a čakalo sa, že ich cena presiahne pol milióna eur.

Celkom vzadu stál vysoký chudý muž s nakrátko ostrihanými bielymi vlasmi, pripravený zaplatiť za masky hoci aj dvakrát toľko.

Niccolo Machiavelli stál osamote s rukami opatrne prekríženými na hrudi, aby si nepokrčil čierny hodvábnny smoking od najlepšieho krajčírca na Saville Row. Jeho oči – sivé ako žula –

chladne prechádzali po ostatných dražiteliach, analyzujúc a hodnotiac jedného za druhým. Bolo tam iba päť takých, na ktorých si musel dať pozor: dvaja súkromní zberatelia ako on, jeden príslušník nižšej šľachty, istý kedysi veľmi slávny americký herec a napokon kanadský obchodník so starožitnosťami. Ostatní prítomní boli unavení, svoj rozpočet na dnešnú noc minuli, prípadne neboli ochotní platiť za akési hrôzostrašné masky.

Machiavelli miloval všetky druhy masiek. Zbieral ich už veľmi dlho a tieto dve potreboval na doplnenie svojej zbierky japonských divadelných kostýmov. Naposledy sa na dražbe ocitl v roku 1898 vo Viedni, kde nakoniec zvíťazila ponuka ruského cároviča z rodu Romanovovcov. Machiavelli bol trpezlivý. Vedel, že masky sa po smrti následníka trónu a jeho potomkov opäť dostanú do ponuky. Mohol si dovoliť čakať, lebo mal istotu, že v tom čase ešte bude žiť. Bola to jedna z mnohých výhod nesmrteľnosti.

„Začneme ponukou stotisíc eur?“

Machiavelli zdvihol zrak, pozrel dražobníkovi do očí a prikývol.

Dražobník jeho ponuku očakával, takže gesto opätoval a vyhlásil: „Mám tu ponuku stotisíc eur od *monsieur* Machiavelliho, jedného z najštedrejších sponzorov a priaznivcov našej nadácie.“

Miestnosťou zaznel tlmený potlesk a niekoľko ľudí sa dokonca obzrelo smerom k nemu a zdvihlo pohár ako pri prípitku. Niccolo odpovedal zdvorilým úsmevom.

„Zvýšime na stodesaťtisíc?“ spýtal sa dražobník.

Jeden zo súkromných zberateľov chabo zdvihol ruku.

„Stodvadsaťtisíc?“ Dražobník sa pozrel opäť na Machiavelliho, ktorý bez váhania prikývol.

V priebehu troch minút padlo množstvo ponúk a cena sa vyšplhala na dvestopäťdesiatisíc eur. Už ostali iba traja seriózní dražitelia – Machiavelli, americký herec a kanadský obchodník.

Na Machiavelliho úzkych perách sa objavil zriedkavý úsmev. Jeho trpezlivosť bude odmenená a onedlho sa stane pyšným majiteľom oboch masiek. Úsmev mu však zamrzol, keď zacítil, že mu vo vrecku začal ticho vibrovať mobil. Chvíľku bol v pokušení jednoducho ho ignorovať – svojim ľuďom však dal prísny zákaz vyrušovať ho, ak nepôjde o niečo nesmierne dôležité, a vedel, že by sa ho neodvážili len tak porušiť. Preto nakoniec siahol do vrecka, vybral z neho ultratenký mobil a pozrel sa naň.

Na veľkom displeji jemne pulzoval obrázok meča.

Úsmev mu z tváre nadobro zmizol. Okamžite pochopil, že v tomto storočí už tie masky nekúpi. Zvrtol sa na opätku, vyšiel z miestnosti a pritisol si telefón k uchu. Zozadu počul, ako dražobníckovo kladívko dopadá na podložku. „Predané za dvestošesťdesiatisíc...“

„Tu som,“ povedal, prejdúc do taliančiny, jazyka svojej mladosti.

Na linke zapraskalo a hlas s anglickým prízvukom mu odpovedal tiež po taliansky, no dialektom, ktorý sa v Európe už dobrých štyristo rokov nepoužíval. „Potrebujem tvoju pomoc.“

Muž na druhom konci sa nepredstavil a ani nemusel. Machiavelli vedel, že je to nesmrteľný mág a nekromant John Dee, jeden z najmocnejších a najnebezpečnejších ľudí sveta.

Vyšiel z haly malého hotela na kamenné námestie Place du Tertre a zhlboka sa nadýchol čerstvého nočného vzduchu. „Čo

potrebuješ?“ spýtal sa opatrne. Deeho nenávidel a vedel, že je to obojstranné, lenže obaja slúžili Temným Starším a to znamenalo, že v priebehu stáročí boli občas nútení spolupracovať. Okrem toho Deemu trocha závidel, že je mladší a aj na to vyzerá. On sám sa narodil vo Florencii v roku 1469, takže bol o päťdesiatosem rokov starší ako ten anglický mág. Podľa historických záznamov mal vlastne zomrieť v roku 1527, čiže v roku, keď sa Dee narodil.

„Flamel sa vrátil do Paríža.“

Machiavelli sa mimovoľne vystrel. „Kedy?“

„Práve teraz. Dostal sa tam cez silobránu. Netuším, kam vedie. Má so sebou Scathach...“

Na Machiavelliho tvári sa objavil škaredý úšklábok. Keď sa naposledy stretol s Pannou bojovníčkou, vytisla ho von dvermi. Zavretými dvermi. Celé týždne si potom vyťahoval z chrbta a pliec triesky.

„Sú s nimi aj dve ľudské deti. Američania,“ pokračoval doktor Dee. Jeho hlas na transatlantickej linke slabol a vytváral najrôznejšie ozveny. „Dvojčatá.“

„Čože?!“ zvolal Niccolo.

„Dvojčatá,“ zopakoval Dee. „Dvojčatá s čistou striebornou a zlatou aurou. Vieš, čo to znamená.“

„Áno,“ zamrmlal Machiavelli. Znamenalo to problémy. Potom sa mu však na perách zjavil nepatrný úsmev. Mohlo to znamenať aj jedinečnú príležitosť.

Do šumu v mobile sa znova ozval Deeho hlas. „Potenciál toho dievčaťa už prebudila Hekaté, skôr než bola zničená aj so svojou Ríšou tieňov.“

„Nezaškolená dievčinka nepredstavuje pre nikoho žiadnu hrozbu,“ zamrmlal Niccolo, bleskovo hodnotiac situáciu. Zhlboka sa nadýchol a oveľa hlasnejšie dodal: „Možno s výnimkou seba samej a tých, čo ju obklopujú.“

„Flamel ju zobral do Ojai, kde ju Čarodejnica z Endoru naučila vzdušnej mágii.“

„A ty si sa ich nepochybne pokúsil zastaviť.“ V Machiavelliho hlase bolo cítiť náznak pobavenia.

„Pokúsil, a nepodarilo sa mi to,“ pripustil Dee trpko. „To dievča má základné znalosti, aj keď je zatiaľ neskúsené.“

„A čo chceš odo mňa?“ spýtal sa Machiavelli obozretne, hoci si to už vedel jasne predstaviť.

„Nájdí Flamela a dvojčatá,“ odvetil Dee naliehavo. „Zajmi ich. A ak môžeš, zabi Scathach. V tejto chvíli odchádzam z Ojai. Cesta do Paríža mi potrvá minimálne štrnásť alebo pätnásť hodín.“

„Čo sa stalo s tou silobránou?“ uvažoval nahlas Machiavelli. Ak predsa Ojai s Parížom spájala siločiar, prečo potom Dee...

„Zničila ju Čarodejnica z Endoru,“ vysvetlil mu zúrivy doktor. „Takmer zabila aj mňa. Mal som šťastie, že som vyviazol iba s modrinami a škrabancami,“ dodal a hneď nato bez rozlúčky prerušil spojenie.

Niccolo Machiavelli opatrne zaklapol mobil a poklopil si ním po perách. Pochyboval, že by Dee mohol mať až toľké šťastie. Keby ho Čarodejnica z Endoru naozaj chcela zabiť, potom by ani legendárny doktor nemal šancu uniknúť. Otočil sa a vykročil cez námestie k autu, v ktorom ho trpezlivo čakal jeho šofér. Ak Flamel, Scathach a tie americké dvojčatá vošli do Paríža

cez silobránu, potom tu bolo iba zopár miest, na ktorých sa mohli vynoriť. Malo by byť relatívne ľahké ich vypátrať a zajať.

No a keby sa mu podarilo dostať ich do svojej moci už dnes, ostane mu dosť času, kým sa tam prihrnie Dee.

Spokojne sa usmial. V skutočnosti potreboval iba pár hodín, aby sa dozvedel všetko, čo vedía. Pol tisícročia na tomto svete ho naučilo byť veľmi, veľmi presvedčivým.

Druhá kapitola

Josh Newman vystrel ruku a oprel sa dľaňou o chladnú kamennú stenu, aby celkom nestratil rovnováhu.

Čo sa to stalo?

Ešte pred pár sekundami stál pred zrkadlom v obchode Čarodejnice z Endoru v kalifornskom Ojai. Jeho sestra Sophie, Scathach a muž, ktorého už poznal ako Nicholasa Flamela, sa naňho pozerali akoby z druhej strany. Nato Sophie vyšla von, vzala ho za ruku a vtiahla ho do zrkadla. Josh pevne zavrel oči a pocítil taký chlad, až mu naskočila husia koža. Keď ich znova otvoril, stál v akomsi miniatúrnom skladisku. Okolo veľkého, starého a celkom nezaujímavého zrkadla na kamennej stene boli navrhnené plechovky s farbou, rebríky, porozbíjaná keramika a dokrkvané šaty, ušpinené od farby. Zo stropu visela slabá žiarovka, zalievajúca miestnosť žltkastým svetlom. „Čo sa stalo?“ pokúsil sa spýtať, no bol hrozne zachrípnutý. Rýchlo nasilu preglgol a skúsil to znova. „Čo sa stalo? Kde to sme?“

„Sme v Paríži,“ odvetil Nicholas Flamel rozvážne, šúchajúc si zaprášené ruky o čierne džínsy. „V mojom rodnom meste.“

„V Paríži?“ šepol Josh. Najradšej by dodal *nemožné*, začínal však tušiť, že toto slovo už nemá absolútne nijaký význam. „Ako?“ spýtal sa namiesto toho. „Sophie?“ Pozrel sa na sestru, tá však tisla ucho k dverám, napäto počúvajúc zvuky z druhej strany, a iba mávnutím mu naznačila, aby bol ticho. Obrátil sa ku Scathach. Ryšavá bojovníčka však len pokrútila hlavou a pritisla si obe ruky na ústa. Vyzerala, akoby sa mala každú chvíľu povracať. Nakoniec to skúsil s legendárnym alchymistom Nicholasom Flamelom. „Ako sme sa sem dostali?“

„Táto planéta je popretkávaná neviditeľnými líniami energie, ktoré sa niekedy nazývajú siločiarly alebo *cursus*,“ vysvetlil mu Flamel a prekrížil si ukazováky. „V miestach, kde sa pretínajú, sa nachádzajú silobrány. Dnes sú už veľmi zriedkavé, ale za dávnych čias ich Staršie rasy využívali pri bleskovom premiestňovaní na veľké vzdialenosti, presne ako pred chvíľou aj my. Čarodejnica otvorila v Ojai silobránu, ktorá nás dostala až sem, do Paríža.“ Hovoril to celkom pokojne, akoby šlo o úplne samozrejmu vec.

„Silobrány,“ zavrčala Scathach. „Neznášam ich.“ Jej bledá pleť v sliepňavom svetle žiarovky vyzerala takmer zelená. „Mal si niekedy morskú chorobu?“

Josh rázne pokrútil hlavou. „Nikdy.“

V tej chvíli sa Sophie na sekundu odtrhla od dverí. „Klamár! Dostaneš ju ešte aj v bazéne!“ Uškrnula sa a opäť pritlačila ucho na chladné drevo.

„Morská choroba,“ stonala Scatty. „Je to celkom ako morská choroba. Alebo ešte horšie.“

Sophie sa opäť odlepila od dverí a pozrela na alchymistu. „Máte predstavu, kde presne sme?“

„Tipujem, že v nejakej starej budove,“ odvetil a aj on pristúpil k dverám, priložil na ne ucho a započúval sa.

Sophie o krok ustúpila. „Tým by som si nebola taká istá,“ nadhodila váhavo.

„Prečo?“ spýtal sa jej Josh, pozerajúc hore-dolu po miestnosti, ktorá mu rozhodne pripadala ako z nejakého veľmi starého domu.

„Neviem,“ pokrútila Sophie hlavou. „Jednoducho mi to tu... nepripadá až také staré.“ Natiahla ruku, dotkla sa dlaňou kamennej steny a takmer okamžite od nej odskočila.

„Čo je?“ chcel vedieť Josh.

Opäť položila dlaň na stenu. „Počujem hlasy, piesne a čosi ako organ.“

Jej brat nad tým rozpačito mykol plecom. „Ja nepočujem vôbec nič.“ Potom sa zarazil, lebo si uvedomil obrovský rozdiel, aký vznikol medzi ním a sestrou. Hekaté prebudila jej magický potenciál, takže teraz bola nesmierne vnímavá na svetlá, zvuky, dotyky a chute.

„Počuješ zvyškové zvuky,“ vysvetlil jej hneď Flamel. „Sú to tie, ktoré budova absorbovala a takpovediac nahrála do vlastných stien.“

„Je to kostol,“ vyhlásila Sophie rázne a hneď nato sa zamračila. „Nový kostol. Moderný... Koniec devätnásteho alebo začiatok dvadsiateho storočia. Stojí však na mieste oveľa, oveľa staršej stavby.“

Flamel sa vystrel pri dverách a obzrel sa cez plece. Jeho črty

v chabom svetle zo stropu odrazu vyzerali oveľa tvrdšie, ostrejšie, takmer ako črty kostlivca, a oči mal zahalené tieňom. „V Paríži je veľa kostolov,“ vyhlásil, „ale viem iba o jednom, ktorý vyhovuje tomuto opisu.“ Siahol po kľučke.

„Počkajte chvíľu!“ zastavil ho Josh. „Čo ak tu majú nejaký poplašný systém?“

„O tom pochybujem,“ odvetil sebaisto Nicholas. „Kto by už montoval poplašné zariadenie na dvere kostolného skladu?“ spýtal sa a rázne ich otvoril.

Do ticha zavyl alarm, odrážajúci sa od kamenných podláh a stien. Zároveň sa rozblikali červené poplašné svetlá.

Scatty si vzdychla a v jazyku starých Keltov sa ho spýtala: „Nepovedal si mi sám, že treba vždy radšej počkať a sledovať okolie, kým urobím prvý krok?“

Nicholas kývol hlavou a aj on si vzdychol nad tou hlúpuou chybou. „Asi už starnem,“ skonštatoval v rovnakom jazyku. Na ospravedlnovanie však nebol čas. „Podme!“ zavelil do kvílenia sirény a vybehol na chodbu. Sophie a Josh utekali za ním. Scatty išla posledná. Napredovala oveľa pomalšie a pri každom kroku čosi zafrflala.

Krátka a úzka kamenná chodba, v ktorej sa ocitli, sa končila ďalšími dverami. Flamel ich bez váhania otvoril – a okamžite zajačal druhý alarm. Odbočili doľava do obrovského priestoru páchnuceho starým kadidlom, leštidlom na podlahy a voskom. Na steny a dlážku dopadalo žlté svetlo sviečok, ktoré spolu s blikajúcimi výstražnými svetlami prezrádzalo ohromné dvojkrídlové dvere s nápisom VÝCHOD. Flamel sa k nim s dupotom rozbehol.